

bằng đồng đồ sộ, miệng bị vải keo dán kín, không kêu la được.

Mặc dầu từ chi ẻ ảm, Văn Bình vẫn thấy thêm muốn bộc phát lên thái dương. Helen ngược cặp mắt to và đen láy nhìn chàng, dáng điệu cầu khẩn và thân phục. Song chàng không để ý tới đôi mắt đẹp của nàng.

Chàng nhìn thấp xuống. Có lẽ Helen chống cự mãnh liệt trong khi bị trói nên áo nàng rách bươm và trê xuống thắt lưng. Cửa bầu ngàn vàng được phủ bày nguyên vẹn : làn da trắng nõn nà, không một vết sẹo nhỏ, không một nốt ruồi đen, không một vết nhăn còn con ở bụng, và bắp tay, chàng ngắm mãi hai cái núm hồng hồng và bộ ngực núi lửa lớn gập rười bộ ngực Diêm Thủy thường được coi là nhưt nhì Sài gòn.

Quên cả thực tại, Văn Bình tiến đến, vội vã cởi trói cho nàng. Suýt nữa chàng mất mạng. Mất mạng vì gái. Địch vùng dậy, không biết từ khi nào, trong tay lăm lăm con dao sắc như nước.

Y là một gã đàn ông Thái, nước da bánh mật, bắp thịt cuộn cuộn sau làn áo vải thun chạt nịch, ngực để hở lông lá đen sì, mỗi cánh tay đều xam sọ người và hai cái xương treó, trông rùng rợn và độc ác. Y nghiêng rằng đâm vào gáy Văn Bình.

Helen hét lớn :

— Nằm xuống.

Câu nói của nàng chỉ lúng búng trong miệng song Văn Bình vẫn nghe rõ.

Văn Bình tung người ra phía trước, cuộn tròn lại trên nền gạch trơn bóng. Lưỡi dao phớt qua vai chàng, mang theo một mảng áo, làm da chàng rớm máu. Chạm một phần trăm tích tắc nữa là

khi giới giết người đã nằm gọn trong cuống họng chàng.

Chàng phóng ra ngọn cước thứ hai.

Đối phương chưa phải là kẻ đồng cân đồng lượng với chàng. Bị đá vào cườm tay, y bị văng dao, và ngã lộn mèo xuống đất. Văn Bình bồi thêm một đòn nữa, y nằm thẳng đơ như phiến gỗ không cựa cựa.

Việc đầu tiên của Văn Bình là gỡ miếng vải keo dán kín miệng Helen.

Chàng giật tấm keo quá mạnh, nàng kêu lên :

— Đau em quá, anh ơi !

Nàng không gọi chàng bằng « ông » như trước nữa. Cầm lòng không đau, chàng hôn đại vào đôi môi nàng. Helen nhắm nghiền đôi mắt, ú ớ trong cơn sung sướng tràn trề. Một phút sau, nàng trách :

— Hừ, anh lợi dụng tay chân em bị trói để hôn em. Cởi trói mau lên, để em đánh cho một cái về tội làm bậy.

Văn Bình lia lưỡi dao một vòng. Những đoạn giấy ni-lông đứt rơi lá tả xuống đất.

Chàng chia má cho nàng :

— Đây, em đánh anh đi.

Nàng dơ tay toan tát, nhưng không hiểu sao lại ôm chầm lấy chàng, hôn môi chàng một cách dấm đuối. Bộ ngực căng cứng lồ lộ của nàng đè vào cổ chàng, khiến chàng nghẹt thở trong khoan khoái.

Chợt Helen buông chàng ra, kêu lên :

— Chết em rồi, còn bà di ngoài cửa hiệu nữa.

Nàng chạy vội vào trong thay áo. Vừa khi ấy

Môrit xô cửa bước vào, nét mặt lạnh như nước đá.

Văn Bình xốc áo đứng dậy. Môrit nói :

— Chào anh. Tôi là Môrit. Anh đã xem ảnh tôi ở Sài gòn, nên miễn phải trao ám ngữ. Hêlen đâu ?

— Nàng ở trong nhà.

— Cả anh và nàng không hề gì chứ ?

— Không.

Thiếu phụ đứng tuổi Văn Bình gặp hồi này cũng bước vào. Thấy chàng, thiếu phụ nhoèn miệng cười :

— Gớm, tôi giữ ông lại không kịp. Ông mạnh quá.

Chàng sững sốt khi nghe thiếu phụ nói tiếng Việt như người Việt.

Môrit khoát tay :

— Anh ngạc nhiên phải không ? Chị ấy là người Việt chính cống. Nhân viên của Sở đấy.

— Bà dì của Hêlen à ?

Đang lăm lăm, Môrit phá lên cười :

— Hừ, anh lại nghe con quỷ Hêlen rồi. Nó nhận là em ruột tôi phải không ?

— Phải.

— Đề tôi cho nó ăn tát tai mới được. Hêlen là nữ nhân viên ban Biệt vụ.

— Ban Biệt vụ.

— Phải, ban Biệt vụ gồm toàn phụ nữ ấy mà. Nó sang đây với tôi đã sáu tháng nay. Kinh khủng lắm anh ơi, lắm lúc tôi đứt hơi vì nó. Nhà tôi đi vắng, nên tôi chưa giới thiệu với anh được. Nào, chúng ta vào trong nhà.

Hêlen hiện ra trong khung cửa.

Nàng vào phòng, không phải để thay sơ mi bị rách, mà là thay một bộ xiêm y hoàn toàn mới, màu cá vàng rực rỡ, may thật khéo, Văn Bình reo lên :

— Trời, cô Hêlen đẹp quá.

Môrit thở dài :

— Việc ngập đến cỡ thế này mà còn khen đàn bà đẹp được, thú thật trên đời chỉ có anh là số một thôi. Nghe danh đã từ lâu, giờ mới gặp, quả thiên hạ đồn không sai.

Hêlen dề môi :

— Anh nói xấu Nêchto Libêratuximê Phenăn-dê phải không ?

Môrit dơ hai tay lên trời, dáng điệu thất vọng :

— Khiếp, tôi sống gần cô độ một tháng nữa thì chết mất. May mà cô sắp đi rồi.

Hêlen mừng rú :

— Em được đi với Nêchto ư ?

Môrit nói :

— Không phải Nêchto mà là Văn Bình, tức Z.28.

Hêlen sững sốt, ngó Văn Bình trân trân. Một phút sau, nàng mới nói được :

— À ra anh là Văn Bình. Chị Nguyễn Hương có nói với em nhiều về anh.

Văn Bình cười :

— Cám ơn cô. Nào, chúng ta bắt tay vào việc.

Môrit dựng gã người Thái bắt tỉnh dậy, bởi một átêm vào yết hầu, rồi lúi sùi sếch vào nhà trong.

Helen bấm một cái nút bí mật gắn trong tường. Một cánh cửa mở ra, để lộ miệng hầm đen ngòm.

Ba người bước xuống bậc thang trơn như mỡ. Mờit vặn đèn, ánh sáng nê-ông, xanh biếc chiếu rõ căn phòng khá rộng, đồ đạc kê hỗn độn, cạnh những thùng tôn lớn, dường như chưa ét xăng.

Mờit gõ vào một cái thùng :

— Trong thùng không có ét xăng mà là rượu. Thùng nào cũng đầy ư. Mỗi thùng đựng hai xác chết.

— Đựng xác chết ? Văn Bình hỏi.

— Vâng, xác chết của nhân viên RU., Trung cộng và Bắc Việt. Dưới hầm này, tôi đã giấu được mười mạng cả thảy. Chắc tướng Grubo không ngờ được tôi ướp xác nhân viên RU trong rượu. Trong vòng một năm nay, nhân viên địch nào héo lánh tới Vọng các cũng đều bị tôi thủ tiêu một cách êm thấm và cho uống huyết ky dưới hầm.

Mờit kéo ghế mời Văn Bình ngồi, đoạn nói :

— Gián điệp địch ở đây nhiều lắm, không ít như bên nhà tướng đầu. Bọn chúng định thịt tôi nhiều lần, song đều bị tôi thịt trước. Tôi biết sớm muộn chúng sẽ vớ được tôi. Nhưng cần gì, anh nhỉ ? Làm nghề này sống hay chết không còn nghĩa nữa.

Tuy mới sang, Helen đã giúp tôi được nhiều. Ngoài mặt, Helen là nữ sinh viên Luật trường đại học Watpo, để đái với dân ông, và có tư tưởng chính trị tả khuynh.

Hắn anh đã biết ở Thái có một số sinh viên thân Cộng. Gián điệp R.U. hoạt động ở đây khá mạnh nhờ Nga sô có tòa đại sứ. Anh tới đại lộ bắc Sathorn Road là thấy lá cờ đỏ búa liềm Sô viết. Một số điệp viên Bắc Việt đã trà trộn trong hàng vạn Việt kiều ở các tỉnh đông bắc.

Helen đội lốt nữ sinh viên tả khuynh đã liên lạc được với đầu mối gián điệp của địch. Họ tin nằng lắm. Khờ một nỗi là phản gián Thái lại ghi nằng vào sổ đen.

— Phản gián Thái không biết Helen là nhân viên của ta à ?

— Không. Tôi đã trình về, ông Hoàng dặn cứ lờ đi, để khi nào cần thiết mới cho họ biết.

— Anh cho Helen lên trường bay đón tôi, còn anh lảng vảng bên ngoài, xem nằng bị ai theo, phải không ?

Mờit giựt mình, thần phục :

— Anh nói trùng phong phúc. Z.28 có khác. Vì kế hoạch đưa anh ra Hà nội cần được bảo mật triệt để, tôi mới dùng Helen để thử lại bài toán, coi Phản gián Thái còn nghi ngờ nằng nữa không. Anh còn lạ gì, người Thái rất khôn ngoan và thực tiễn. Bằng chứng là họ đã duy trì được độc lập, và không bị trầy vảy sứt vảy qua hai trận thế chiến kinh khủng.

Họ liên lạc ngoại giao với Nga sô, song lại chống Cộng dữ dội. Họ ủng hộ cuộc chiến tranh của ta, song lại bằng lòng cho Việt kiều hồi hương về Bắc.

Họ cho nhân viên theo dõi Helen để khám phá guồng máy hoạt động của phe Cộng ở đây. Lúc anh xách va-li ra khỏi ghi-sê quan thuế, tôi đã chờ sẵn ở ngoài. Lẽ ra Helen tới đúng giờ, nằng thay

áo, tô môi, làm tóc mãi thành chậm. Chậm thế mà hơn, vì tôi có đủ thời giờ quan sát ở phi cảng.

Anh vừa trèo lên xe với Hêlên thì ở phía sau một nhân viên mật vụ Thái rút máy ảnh ra chụp. Xong xuôi, y lái xe rượt theo. Tôi đành phải dờ trò lục lăm, chặn đầu xe y ở dọc đường, đánh y bất tỉnh, đoạt lấy cuộn phim.

Tôi không ngờ một nhân viên khác lại đợi anh trong nhà. Công chuyện đã lỡ dở thế này, tôi tưởng nên báo thẳng cho họ biết.

— Anh đã liên lạc với họ chưa ?

— Chưa. Nhưng tôi đã điện ngay về cho Sở. Vào giờ này, chắc ông Hoàng đã nhờ C.I.A. nói nhỏ với mấy cha nội Phán gián Thái. Dầu sao, nhà tôi cũng bị lộ rồi, anh không nên lưu lại đây nữa.

— Anh muốn tôi đi đâu ?

— Tôi đã gọi giầy nói lấy phòng ở Royal Hotel cho anh. Hêlên ở khít phòng anh. Bây giờ anh tới khách sạn nghỉ ngơi chờ tôi. Chừng sáu giờ chiều tôi đến.

— Chừng nào lên đường ?

— Chưa rõ. Có thể đêm nay, hoặc đêm mai. Sáu giờ, tôi sẽ tin anh biết.

— Còn thẳng cha mật vụ bị tôi đánh ngã ?

— Anh đừng tội phụ trách. Lát nữa, tôi sẽ vứt y xuống đường, đá một cái vào đít, và dặn đừng mò tới nhà tôi nữa. Tôi cũng đi luôn, có lẽ một vài tuần sau, khi anh rời Hà nội, mới trở về. Người Thái dễ quên lắm, anh đừng sợ họ giận.

Văn Bình cười nụ. Từ nãy đến giờ Hêlên đặt hai bàn tay mềm mại lên đùi, ngồi yên không nói nửa lời.

Môrit hỏi :

— Hêlên có cần gì không ?

Nàng đứng dậy, quắc mắt :

— Hừ, anh nói dối em. Anh bảo là phải ra ngoài ờ có việc cần, ngờ đầu bí mật theo dõi em.

Môrit cười :

— Xin lỗi Hêlên. Tôi cần thị nên không nhìn thấy hai người hôn nhau trên xe đầu.

Nàng «hừ» mát :

— Hừ, ! cần thị. Cần thị mà ban đêm không cần đeo kính anh vẫn thấy rõ đàn bà tắm trần trường trên sông Chao Phya !

Văn Bình quay lại phía Môrit, giọng vui vẻ :

— Tôi không ngờ anh lại lập được thành tích về vang như thế.

Môrit thở dài :

— Con bé nhớ dai thật ! Chuyện xảy ra đã lâu rồi. Đêm đó tôi đi xuống máy với Hêlên. Trời tối thui, cách đền Wat Aroon một quãng xa; lối nhỏ trên bờ sông có đàn bà tắm. Không hiểu sao mắt tôi trở nên sáng như đĩa đèn. Tôi tưởng Hêlên kém mắt, ngờ đầu mắt nó cũng sáng như tôi, có lẽ còn sáng hơn nữa. Nó bắt được quả tang tôi đang nhìn.

Văn Bình cười ha hả :

— Thôi, hòa cả làng.

Nhưng Hêlên chưa chịu hòa. Nàng dấm thùm thụp vào lưng Môrit :

— Anh phải thú tội liền. Anh về đã lâu, song chưa vào vì còn bận nhòm qua lỗ khóa phải không ?

Văn Bình tái mặt. Môrit gớm thật ! Té ra hẳn đã chứng kiến cảnh chàng bị thu hồn trước bộ ngực phơi trần của Hêlên, và cảnh hai người ôm

nhau hôn hít. Chẳng hy vọng Hêlen đoán sai.

Song nàng đã đưa bằng cứ.

— Lúc anh bước vào, em khám phá ra liền.

Anh vốn hay cười thế mà mặt anh lại lạnh như tiền. Chẳng qua anh sợ em biết anh nhin trộm, làm ngầu lên, anh phải đóng kịch đứng đắn. Nào, anh còn chối nữa không, để em ra hỏi «bà đi»?

Môrit xoa tay :

— Thôi, tôi xin cô.

Văn Bình lắc đầu lia lia :

— May tôi chưa làm gì. Chứ nếu sàm sỡ thì chết.

Môrit ngửa mặt lên trần nhà :

— Anh là người có diễm phúc như thế gian này. Hêlen không dễ dãi đâu, anh đừng hiểu lầm. Nó gan lì như cóc tía và khắc nghiệt một cách kinh khủng. Cậu nào mó vào giày nó đều ăn bụi tực khác. Nửa năm trước, nó ở chung nhà mà tôi chưa được hân hạnh vuốt má nó, chứ đừng gọi là ghé sát miệng như anh vừa làm hồi này.

Hêlen nói :

— Ô, vì anh sợ em mách với chị. Chị Môrit ghen ghè lắm, anh Z. 28 biết không? Nếu Môrit những nhit, em chỉ rí tai chị ấy một tiếng là tan xác. Em cũng xin giới thiệu với anh : chị Môrit là một nữ nhân viên cũ khoi của ban Biệt vụ.

— Chị đi đâu? Văn Bình hỏi.

— Nhà tôi đi Chieng Mai, đêm nay mới về. Thôi, phiệu mãi, lỡ giờ mất rồi. Hêlen, cô dẫn anh Văn Bình ra cửa sau, gọi tác xi tới khách sạn.

Văn Bình theo Hêlen đi qua một cái sân rộng thoang thoang mùi thơm hoa hồng. Mùi hoa đã thơm

mùi da thịt nặng còn thơm hơn. Chẳng hỏi :

— Nhân viên Biệt vụ đều mang tên Quỳnh. Tôi quen Quỳnh Loan Quỳnh Mai và Quỳnh Như ở Sài Gòn. Còn Hêlen tên Việt là gì?

— Em là Quỳnh Ngọc. Thật ra Ngọc cũng chưa phải tên em, và lại, anh biết tên thật làm gì hả anh.

— Quỳnh Ngọc, cái tên đẹp quá. Từ nay, tôi không gọi cô là Hêlen nữa, mà là Quỳnh Ngọc.

— Tùy anh. Nhưng xin báo anh biết. Quỳnh Ngọc dữ hơn Hêlen nhiều.

Hai người ra đến cửa hậu. Nàng sửa soạn mở. Văn Bình dẫn nàng vào tận cửa lim, nàng cầm nàng lên. Nàng ngoan ngoãn ngã vào vòng tay rắn chắc của chàng, và hôn trả rất lâu, khiến chàng muốn trẹo quai hàm.

Văn Bình luồn tay qua cổ áo rộng của nàng. Quỳnh Ngọc gỡ ra :

— Z.28 tham lắm.

Cánh cửa nặng nề mở toang. Ánh nắng xế trưa ủa vào làm Văn Bình nghệt thở. Chàng vẩy một chiếc tắc xi, sơn nhiều màu rực rỡ như đồ chơi trẻ con. Ném va li qua cửa sau, chàng ra lệnh :

— Đại lộ Rajdamnern.

Khách sạn Royal ở cuối đường Rajdamnern. Nghĩ đến lúc được bơi lội trong hồ tắm nước trong xanh giữa một vườn hoa ngoại mục, Văn Bình cảm thấy yêu đời lạ thường.

Đúng 6 giờ, Môrit gõ cửa phòng, ba ngăn, một dài.

Văn Bình tung chăn ngồi dậy. Quá mệt chàng ngủ thiếp đi, quên cả giờ hẹn với bạn.

Môrit không ngạc nhiên khi thấy Văn Bình cởi

trần, chần gối ngồn ngang trên giường. Văn Bình vớ lấy cái khăn lông :

— Xin lỗi anh. Tôi vào phòng tắm hai phút thôi.

Môrit đáp :

— Không sao, còn nhiều thì giờ. Anh cứ tắm tự nhiên. Đêm nay, tôi ở lại với anh. À, báo tin anh biết, ông Hoàng đã can thiệp xong xuôi với Phan gián Thái rồi.

Huyết sáo miệng một bài ca tuyệt thịnh hành, Văn Bình vắn nước. Những tia nước nóng làm thớ thịt chàng thoải mái từ cái hoa sen tối đỏ xuống như mưa rào. Vừa kỳ cọ, chàng vừa trách thầm. Là điệp viên giàu kinh nghiệm, Môrit dư biết nguyên nhân chàng dậy muộn.

Chuyến bay Sài gòn — Vọng các mất một giờ rưỡi, không lấy gì làm mệt. Khi trời oi bức thật đấy, song Văn Bình không phải là kẻ nhàn hạ, được ngã lưng là ngủ trả thù. Lý do khiến chàng ngủ quên là Quỳnh Ngọc.

Tới khách sạn, lên phòng, chàng mới rửa xong cái mặt, mở vali, thay đồ ngủ, định treo lên giường thì Quỳnh Ngọc lò dò tới. Nàng mặc một cái sơ mi ngắn tay, và đi giép thấp, quai da mạ vàng. Trong bộ y phục giản dị, nàng đẹp trội lên. Thấy chài huyết - ky uống dở trên bàn, nàng rót một ly uống cạn. Văn Bình khen ngợi :

— Helen uống rượu tài quá.

Nàng bặm miệng :

— Ai cho phép anh gọi em là Helen ?

Sực nhớ ra, Văn Bình xin lỗi. Nàng rũ chân, quẳng đôi giép xuống đất, nằm dài lên giường, tay

dựa vào cái gối tròn. Qua làn vải mỏng, Văn Bình thấy rõ ngực nàng phập phồng. Chàng ngồi xuống bên nàng, quàng tay ra sau lưng. Nàng ày ra, song chỉ phản ứng lấy lệ.

Biết trái cây đã chín, Văn Bình đứng dậy kéo rèm che kín cửa sổ. Quỳnh Ngọc nằm quay mặt vào tường. Chàng nghe rõ tiếng tim đập rộn rập của nàng. Hai người lặng lẽ tìm môi nhau. Bàn tay Văn Bình chạm làn da mát rượi, khiến toàn thân nàng run lên, như bị cảm. Văn Bình ngày ngắt khi nghe tiếng nhạc rihệ từ xa vọng lại. Trong đời, chàng đã yêu nhiều, nhưng ít khi được yêu say đắm, yêu cuồng loạn như trong 60 phút với Quỳnh Ngọc ở Vọng các.

Nhìn đồng hồ, nàng nói :

— Chết rồi, đã bốn rưỡi. Nếu Môrit biết em yêu anh thế này, hẳn sẽ báo cáo về Sở, em bị triệu hồi lập tức. Lạ quá, ai cũng cho em cương quyết, không ngờ lại mang lụy vì anh. Em về phòng anh nhà !

Nàng khép cửa, chàng ngủ luôn một giấc.

Tắm rửa xong, Văn Bình mặc bộ com-lê vừa ủi, chải lại mớ tóc phiến loạn, bước ra ngoài. Môrit gật gù :

— Anh đẹp trai thật. Thảo nào Quỳnh Ngọc mê như điều đó.

Song Môrit thờ dãi :

— Con bé ngoan lắm, tôi thương nó như em ruột. Trong khi công tác ở Hà Nội, phiên anh bảo vệ nó. Anh nó với tôi là bạn cùng lớp. Y làm phi công bị tử nạn trong một vụ ném bom xuống vùng địch. Gia đình không còn ai, y thường dặn tôi chăm sóc

em gái, nên sau khi thiệt mạng, tôi xin cho nó gia nhập ban Biệt vụ. Nó có khiếu tinh báo nên được ông Hoàng cất nhắc. Tốt nghiệp ưu hạng khóa huấn luyện biệt vụ, nó làm việc một thời gian ở tổng hành doanh, rồi tôi xin nó qua đây.

Lệ thường, nhân viên gián điệp yêu nhau là điều tối kỵ. Tuy nhiên, tôi mặc cho Quỳnh Ngọc yêu anh vì hai lý do. Thứ nhất, Quỳnh Ngọc chưa yêu ai bao giờ, gặp anh tại phi trường bị ngay tiếng sét ái tình, nó lại rất cương quyết và bướng bỉnh, đã làm thì trời đánh không hổ. Thứ hai, anh là người giàu kinh nghiệm, anh đủ tài khuyên nó rằng trong nghề gián điệp tình yêu ít khi dẫn tới hôn nhân. Và lại...

Morit thở dài lần nữa rồi tiếp :

— Chuyến đi này dữ nhiều, lành ít, tôi không dự đoán, tôi không bị quan tếu, song tôi biết trước sẽ có nhiều nguy hiểm chết người. Sống, chết đối với anh và tôi là việc tầm thường, nhưng không hiểu sao lần này tôi lại nao nao trong dạ. Có lẽ vì anh là điệp viên giỏi, tôi hằng mến phục, còn Quỳnh Ngọc là ruột thịt đau sót của tôi.

Văn Bình ngồi im, tay dựa vào cái quẹt máy. Lát sau, chàng hỏi :

— Quỳnh Ngọc đi chưa ?

Morit đáp :

— Rồi. Nhờ nó yêu anh tha thiết, nó mới có đủ bình tĩnh thi hành kế hoạch táo bạo đêm nay.

Bỗng, điện thoại trong phòng reo lên.

Áp ống nói vào tay, Morit biến sắc mặt. Chàng bịt điện thoại, nói riêng với Văn Bình :

— Anh đồng va li lại, đi ngay với tôi. Thăng cha mật vụ bị anh đánh ngã trong nhà tôi đã chết rồi.

Văn Bình choáng váng cả người. Mật vụ Thái sẽ không dung tha cho Morit nữa, mặc dầu họ có cảm tình nồng hậu với ông Hoàng.

Morit gác ống nói, rút thuốc ra hút :

— Thật là mình bị xui. Tên mật vụ chết vì đập lá lách. Không ngờ cái đá của anh lại ghê gớm đến thế. «Bà đi» vừa báo tin tôi biết. Mật vụ Thái đã liên lạc với tòa đại sứ của ta, đòi bắt tôi về tội sát nhân. Do sự điều đình của ông Đại sứ, họ thỏa thuận cho tôi rời Vọng các, nếu tôi đến nạp mình.

— Hừ, nạp mình để kế hoạch của ta bại lộ à ?

— Tôi cũng nghĩ thế. Bây giờ mình chỉ còn một lối thoát duy nhất, rút vào bóng tối. Đêm nay anh lên đường, sáng mai, tôi đi Songkhla, cách Vọng các 900 cây số, sát biên giới Mã lai, xuống Kuala Lumpur rồi tìm đường về nước.

— Phiền quá, tôi làm anh mang lụy.

— Hề gì. Tôi chỉ sợ công việc chung không thành thôi. Anh yên tâm, họ bắt tôi không phải dễ.

Văn Bình chưa kịp đáp thì cửa phòng mở toang.

Hai người đàn ông lực lưỡng ập vào.

Trên tay lăm lăm khẩu súng lục bóng loáng.

